

ΕΚΔΟΣΗ
ΤΗΣ
ΕΝΩΣΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ
ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ

ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ

Τεύχος Νο 6

Δρχ. 50

Τ.Θ. 11251

541 10 Θεσ/νίκη

12 Μαΐου 1989

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Η αναγκαιότητα της αντίστασης σήμερα.
- Το Πανεπιστήμιο και η νέα φο-
δακή
- Κόκκινη Πρωτομαγιά
- Αλληλεγγύη στους απεργούς
πεινούς της RAF
- Ενώτια στην τεχνολογία

ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΡΑ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ

ΕΚΛΟΓΕΣ

ΑΓΩΝΑΣ ΠΑΝΤΑ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ

ΕΞΟΥΣΙΑ

Σελ. 4-5

Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΣΤΑ ΝΕΑ ΣΧΕΔΙΑ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ ΣΗΜΕΡΑ

Η εποχή που διανύουμε χαρακτηρίζεται πλέον από νέες μορφές εκμετάλλευσης και κυριαρχίας πάνω στο κοινωνικό σώμα. Είναι η εποχή που καθορίζεται από τις νέες σχέσεις, εργασιακές, κοινωνικές κλπ., άμεσα προσδιοριζόμενες από τα κέντρα εξουσίας του κεφάλαιου, μέσω ενός πιο σύγχρονου όπλου του τον τεχνολογικό έλεγχο.

Είναι λοιπόν η εποχή που αναγγέλει το θάνατο μιας ολόκληρης κοινωνίας, της βιομηχανικής κοινωνίας και μαζί της όλων των ιδεολογιών που αυτή γέννησε. Η σύγχρονη πραγματικότητα σήμερα και η αναγκαιότητα διερεύνησής της θέτει το πρόβλημα του επαναπροσδιορισμού της πάλης, που θα πρέπει να ακολουθήσει το αναρχικό και επαναστατικό κίνημα, αφού στόχοι και επιλογές παλιότερες αφορούσαν και την ανάλογη κοινωνική πραγματικότητα, έτσι λοιπόν είναι σήμερα αφομοιώσιμες. Βασική λειτουργία της σημερινής κοινωνίας, είναι η διαφοροποίηση που συντελείται στην παραγωγική διαδικασία.

Αυτό το γεγονός, αλλάζει και τον χαρακτήρα της κυριαρχίας, διότι τη θέση του αστού επιχειρηματία παίρνει ο αστός τεχνοκράτης, και από τη στιγμή που κατέχει την τεχνολογία, κατέχει και την κυριαρχία, έχοντας έτσι την καλύτερη και αποδοτικότερη εκμετάλλευση του ανθρώπινου δυναμικού.

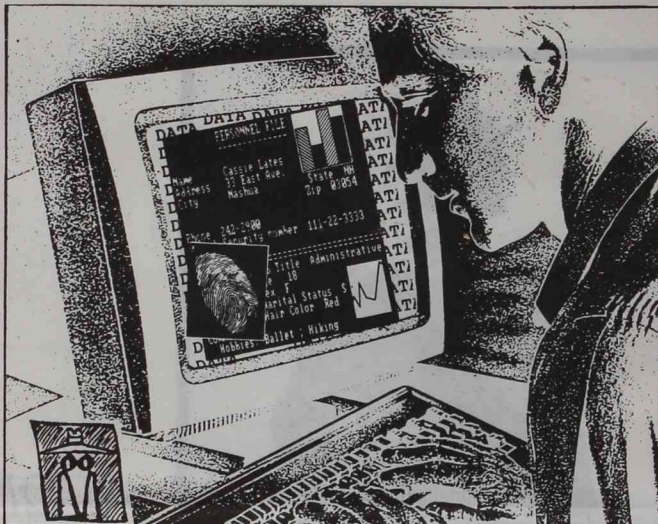
Η εκπαίδευση, ένας άλλος θεσμός της κρατικής κυριαρχίας, χαρακτηρίζεται σήμερα απ' την προσπάθεια που κάνει, να αναπαράγει ανθρώπους για την πληροφορική, ρομποτική, τυποποιημένη λογική, και πειθαρχημένη γνώση προετοιμάζοντας έτσι τον άνθρωπο της μεταβιομηχανικής κοινωνίας.

Συνεπώς όλοι οι θεσμοί εναρμονίζονται με τη νέα πραγματικότητα, μια πραγματικότητα που προαναγγέλει την οργανωτική κοινωνία, που σκοπός της κυριαρχίας μέσα από τη νέα τεχνολογία είναι όχι η απαίτηση της καταστολής ή

της ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής, αλλά ο έλεγχος.

Η αντίσταση στον κρατικό έλεγχο σίγουρα απαιτεί πολύ μεγαλύτερη συνείδηση απ' αυτή που απαιτούσε η αντίσταση στην καταπίεση της αστικής τάξης, απαιτεί συνείδηση μεγαλύτερη απ'

τεχνολογία - έλεγχος - κυριαρχία, που είναι ζήτημα άμεσης επιλογής προς επεξεργασία και πρόβλημα στην κατεύθυνση μιας ολομέτλης επιθετικής αντιπαράθεσης, με το κράτος. Ο αγώνας ενάντια στην εξουσία, όταν δεν έχει ουσιαστικό περιεχόμενο, ανοίγει το δρό-

αυτή που απαιτούσε ο κομμουνισμός, η αυτοδιεύθυνση των μέσων παραγωγής, διότι καμία τάξη κοινωνική δεν θέτει ζήτημα στο βαθμό που η ταξική διαστρωμάτωση δημιουργήθηκε σε άλλη κοινωνία (βιομηχανική κοινωνία).

Έτσι μπαίνει επιταχτικά το ζήτημα

μο προς την καλύτερη περιθωριοποίηση και καταστολή του.

Η εκμετάλλευση και η διαστρέβλωση ενός τέτοιου αγώνα είναι ότι πιο όφελιμο για το κράτος στην προσπάθειά του να καθυποτάξει κάθε ζωντανή μορφή αντίστασης. Το ξεπέρασμα της στείρας

δογματολογίας και συνθηματολογίας του ευρύτερου αναρχικού χώρου, είναι επιταχτική ανάγκη στην προσπάθεια να αποκτήσει τη δική του ουσιαστική και ολική γνώση και δράση, μέσα στην κοινωνία.

Η αντίσταση εκφρασμένη μέσα από πιο σύγχρονες μορφές και τρόπους πάλης, ξεκαθάρισε από ανώφελες πρακτικές, αλλά και ιδεολογικές αναλύσεις, προσερχόμενες απ' το παρελθόν δίνει το ποιοτικό περιεχόμενό της.

Δεν μπορούμε δηλαδή να αγωνιζόμαστε σήμερα για μια αυτοδιευθυνόμενη κοινωνία τη στιγμή που το κράτος προσπαθεί να περάσει τον Ε.Κ.Α.Μ. που θα είναι το πρώτο θεσμοθέτημα της απόλυτης εξουσίας.

Ο αγώνας ενάντια στον Ε.Κ.Α.Μ. είναι και αγώνας ενάντια στην τεχνολογία, στην κυριαρχία, στην απόλυτη εξουσία πριν γίνει αυτή πραγματικότητα και τότε κάθε προσπάθεια αντίστασης, θα είναι πια μάταιη.

Σήμερα λοιπόν, που το κράτος εκσυγχρονίζεται σε όλους τους τομείς της κυριαρχίας του γίνεται για άλλη μια φορά επιταχτική η υπόθεση της αντίστασης και του κοινωνικού πολέμου, σαν αναπόφευκτο δρόμο προς το γκρέιμσμα του κράτους και όλων των σάπιων θεσμών που το στηρίζουν.

Ο υποτιθέμενος αγώνας και τα αιτήματα που βάζουν οι διάφοροι εναλλακτικοί, αριστεριστές κλπ. είναι η αρχή της ολοκληρωτικής αφομοίωσής τους. Η πάλη ενάντια στο κράτος δεν γίνεται ούτε στα αμφιθέατρα, ούτε στα κουλτουριάρικα μπαρ με τις συζητήσεις «επιπέδου», αλλά στους κοινωνικούς χώρους, στο πεζοδρόμιο.

Τονίζουμε πως η αντίσταση ενάντια στις νέες μορφές και μεθόδους που το κράτος προωθεί και θα συνεχίσει να το κάνει, μέχρι την ολοκληρωτική κυριαρχία του, δεν είναι μόνο υπόθεση των αναρχικών, αλλά υπόθεση όλων των καταπιεσμένων αυτής της κοινωνίας.

Η κατοχή της γνώσης, η σταθερότητα του λόγου, και η επιθυμία της εξέγερσης, θα πρέπει να είναι τα όπλα μας ενάντια στο διεφθαρμένο και αρρωστημένο σημερινό σύστημα.

(Συντράφει από τη Νάουσα)

ΠΩΣ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑ ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΕΙΤΑΙ

★ ★ ★
ΧΩΡΙΣ ΣΧΟΛΙΟ

Το να δείξεις την αλληλεγγύη σου σε έναν άνθρωπο που ξυλοκοπείται από μερικούς αστυνομικούς (άσχετα με το τι είναι αυτός) μπορεί να σε οδηγήσει σε περιπέτειες, όπως ξυλοδαρμοί στην ασφάλεια, κράτηση, δικαστήριο, φυλάκιση.

Αυτό δείχνει ξεκάθαρα πως οι φορείς της κυριαρχίας ιδεολογικά προσπαθούν να εγκλείσουν το άτομο στο μικρόκοσμο του, και να τον καταστήσουν αδιάφορο προς τα κοινωνικά προβλήματα.

Αυτό συνέβη στον Δ. Βόγλη, που τα ξημερώματα του Σαββάτου 6-5-89 αντέδρασε μπροστά στο φαινόμενο ξυλοδαρμού τοξικομανή, με αποτέλεσμα να υποστεί τις προαναφερόμενες συνέπειες. Πολύ περισσότερο που ο συλληφμένος ήταν γνωστός για την αντιπληροφόρηση από την μπάντα των F.M. σε εποχές μάλιστα έντονης καταστολής, για την οποία έχει διωχθεί και διώκεται ακόμη.

Μετά την έκκληση για αυξημένη αστυνομική παρουσία στην περιοχή του Ντορέ, από τους περίοικους, για καταπολέμηση, υποτίθεται, του κυκλώματος των ναρκωτικών, ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΠΡΟΣΟΧΗ!!!

Με επίφαση την εξολόθρευση του κυκλώματος εμπορίας, η αστυνομία δεν διατάζει να τρομοκρατεί, επιβάλλοντας εξονυχιστικούς-εξευτελιστικούς ελέγχους σε γνωστούς αναρχικούς αγωνιστές. Αποδεικνύοντας για μια ακόμη φορά πως δεν ξεχνά ότι αναρχικοί πολέμησαν και πολεμούν την κοινωνική παθητικότητα, που προέρχεται από την ιδεολογία των ναρκωτικών. Δεν ξεχνά, γιατί αυτοί πρώτα θρονιόφανα την αλήθεια: ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ ΠΟΥΛΑΝΕ ΤΗΝ ΗΡΩΙΝΗ.

— Προηγούμενα τεύχη του «ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ», καθώς και της εφημερίδας «ΑΝΑΡΧΙΑ», διατίθενται από τα γραφεία της Ένωσης στην οδό Σπάρτης 41.

— Το κείμενο του Alexander Shapiro για την Παλαιστίνη στο Νο 5 ήταν από: «Η Διεθνής», περιοδικό για το επαναστατικό εργατικό κίνημα, την κοινωνική κριτική και την σοσιαλιστική οικοδόμηση, έκδοση της FAUD (Απρίλιος Νο 6 και Ιούνιος Νο 8) 1990.

— Αφορμή για το κείμενο του Γιάννη Ταμτάκου ενάντια στην Αστυνομία, ήταν η πρόσφατη προκήρυξη 2.000 νέων θέσεων στην Αστυνομία και η συμμετοχή 14.500(!) στις σχετικές εξετάσεις.

Η ιστορική εξέλιξη της φυλακής, ενταγμένη γενικότερα στον τρόπο εκτέλεσης της ποινής στην εξουσιαστική κοινωνία, είναι μια ιστορία ανάπτυξης και αναζήτησης τεχνικών μεθόδων από την πλευρά της εξουσίας, που σαν μοναδικό τους σκοπό είχαν πάντοτε την καταστολή και τον έλεγχο όλων των αδικημένων και καταπιεσμένων.

Το πέρασμα από την ποινή του φυσικού-σωματικού πόνου στην εκουγχρονισμένη ποινή φυλάκισης κατ' οίκον, που σήμερα βρίσκεται σε πειραματικό στάδιο, προσδιορίζει τις πιο ακραίες εκδοχές αυτής της αναζήτησης.

Στο μεταβατικό στάδιο αυτής της εκουγχρονιστικής διαδικασίας, το ελληνικό κράτος μετά το κλείσιμο της Κέρκυρας αναγγέλλει και το κλείσιμο του Γεντί-Κουλέ και την ανέγερση νέας φυλακής, στην περιοχή του Λαγκαδά.

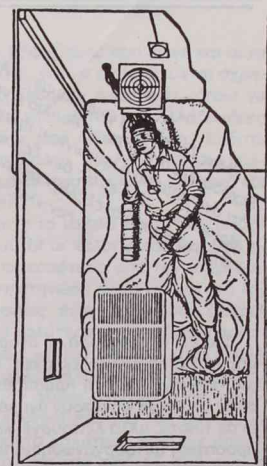
Μόνωση, ένα μέσο πολύ μελετημένο τα τελευταία χρόνια. Η παράλληλη χρήση ψυχοφαρμάκων και μετά οι κοινωνικοί λειτουργοί, οι ήδη ενταγμένοι κρατούμενοι και οι ίδιες οι σχέσεις του κρατούμενου με τις αρχές, που λειτουργούν στη βάση «ανταμοιβή-τιμωρία», συμβάλλουν στο να υιοθετηθεί ο κρατούμενος καινούργιους τρόπους συμπεριφοράς και ίσως σιγά-σιγά και αξίες. Εδώ τα παραδοσιακά σωφρονιστικά μέσα αποσκοπούν στη «θεραπεία» του κρατούμενου π.χ. οι φυλακές δεν λειτουργούν απλά για να μη φύγει ή μόνο για εκφοβισμό, αλλά για να εξασφαλίσουν τη φυλάξη του μέχρι την «αποθεραπεία» του. Και την εξασφαλίζουν χρησιμοποιώντας την τελευταία λέξη της τεχνολογίας.

Η άλλη μεγάλη τάση που αρχίζει να γίνεται αισθητή, προέρχεται από την αμφισβήτηση των αποτελεσμάτων της ποινής της φυλάκισης, τώρα ακόμα και από τις ε-

Η ανάθεση του σχεδιασμού της νέας φυλακής στο Λαγκαδά, στο Πανεπιστήμιο, αποτελεί από και πέρα το ποιοτικό βήμα του κράτους, που συνθέτει μια νέα για τα ελληνικά δεδομένα πραγματικότητα.

Πίσω από τον γνωστό μύθο της ουδετερότητας της επιστήμης και της πλατιάς κοινωνικής αποδοχής που αυτός τυγχάνει, επιτυγχάνεται από τη μία η κοινωνική συναίνεση και απάθεια, ενώ ταυτόχρονα συντελείται μια αναβάθμιση των κατασταλτικών μεθόδων. Και λέμε μύθο, αφού συνειδητά μ' αυτόν τον τρόπο «αγνοείται» σε ποιανού τα χέρια αναπτύχθηκε και σε ποιανού τα χέρια βρίσκεται και αναπτύσσεται, άρα και ποιανού συμφέροντα ικανοποιεί. Κι ακόμα πιο ξεκάθαρα, αφού σ' αυτήν στηρίζεται σήμερα η εφιαλτική δυνατότητα και προοπτική απόλυτου ελέγχου της κοινωνίας.

Και βέβαια δεν μας ενδιαφέρει να στα-

Το Πανεπιστήμιο και η νέα φυλακή

Το γεγονός αυτής της εκλογής και η ανάθεση της νέας φυλακής στο Λαγκαδά στους αρτιέκτονες καθηγητές της ομώνυμης σχολής του Α.Π.Θ., είναι τα σημεία στα οποία θεωρούμε πως θα πρέπει να σταθούμε με ιδιαίτερη προσοχή, για να διαμορφώσουμε στη συνέχεια μια αντίληψη και στάση, ανάλογη των απαιτήσεων που επιβάλλει η ποιοτική εξέλιξη των κατασταλτικών κρατικών επιλογών.

Η επιστημονικοποίηση της φυλακής και...

Η φιλελεύθερη μεταρρυθμιστική ιδεολογία της δεκαετίας του 60 στις ΗΠΑ και στην Ευρώπη, δεν παρέλειψε βέβαια να αναφερθεί και στο πρόβλημα των φυλακών. Η γνώμη της ήταν πως τα σωφρονιστικά ιδρύματα θα έπρεπε να αποβάλλουν την ολοφάνερα κατασταλτική τους μορφή. Έπρεπε να ξεφύγουν, όπως συνήθιζε να λέει, απ' τα χέρια της βαρβαρότητας και να περάσουν στα χέρια της επιστήμης. Οι ποινές έπρεπε να γίνουν πιο ανθρώπινες και η τιμωρία να μην γίνεται άμεσα αισθητή.

Από τότε η επιστημονικοποίηση της ποινής, προχωρά σταθερά ολοένα και πιο πολύ, αντανακλώντας βέβαια ακριβώς και την συνολική αναδιάρθρωση του παγκόσμιου συστήματος κυριαρχίας, στη βάση της επιστημονικής έρευνας.

Ήδη σε χώρες που βρίσκονται στα πρόθυρα μιας «μεταδιομηχανικής» εποχής, άρχισαν από καιρό να γίνονται αισθητές οι καινούργιες αντιλήψεις για την παρανομία, τον παράνομο και την αντιμετώπισή του ή την εξόντωσή, τον σωφρονισμό ή την πρόληψη μέτρων για τυχόν παρανομίες.

Χαρακτηριστικά των νέων αντιλήψεων είναι η συστηματικοποίηση, η συγχώνευση και αξιοποίηση όλων των εμπειριών των περασμένων αιώνων και η χρησιμοποίηση στο μέγιστο δυνατό των επιτευγμάτων της σύγχρονης Τεχνολογίας και Επιστήμης.

Σ' αυτό το πλαίσιο διακρίνονται να κυριαρχούν κατά κάποιο τρόπο ήδη δύο μεγάλες τάσεις.

Στην πρώτη ο κρατούμενος δεν αντιμετωπίζεται σαν «φταίχτης» αλλά περισσότερο σαν «ασθενής» και ο σωφρονισμός εδώ σημαίνει «θεραπεία». Ο κρατούμενος πρέπει να χάσει την αυτοεκτίμησή του και την επαφή με το παρελθόν του, ώστε να σταθεροποιηθούν οι αξίες του, που σύμφωνα μ' αυτές συμπεριφέρονταν. Κύριο και βασικό μέσο γι' αυτό, είναι η πλήρης απο-

ξόνωση ορισμένων χωρών. Σε χώρες όπως, π.χ. η Σουηδία, ή η Ιταλία, καθιερώνονται σιγά-σιγά ποινές όπως η υποχρεωτική (βλ. καταναγκαστική) εργασία έξω από τη φυλακή, αποσκοπώντας στην επανένταξη του «παράνομου» αφού πρώτα «συμμορφωθεί» από την πολύχρονη υποχρεωτική τριβή του με τους κοινωνικούς-ταξικούς θεσμούς. Πιο προσηνής στην Αγγλία, εφαρμόζεται ήδη πειραματικά η κατ' οίκον φυλάκιση, βασισμένη στη δυνατότητα ελέγχου που προσφέρει η ηλεκτρονική παρακολούθηση.

Συμπερασματικά λοιπόν θα λέγαμε, ότι τα επιτεύγματα, συμπεράσματα και ανακαλύψεις της Ηλεκτρονικής, Βιοχημείας, Ιατρικής, Ψυχολογίας και άλλων επιστημών καθορίζουν όλο και περισσότερο τα διάφορα σωφρονιστικά συστήματα.

Θύμω ξεκομμένα στη ομίχλη της Αρχιτεκτονικής, που στις χώρες που η σωφρονιστική έχει αναχθεί σε επιστήμη γίνεται ολοένα και μερικότερη και το ίδιο θα ισχύσει και εδώ.

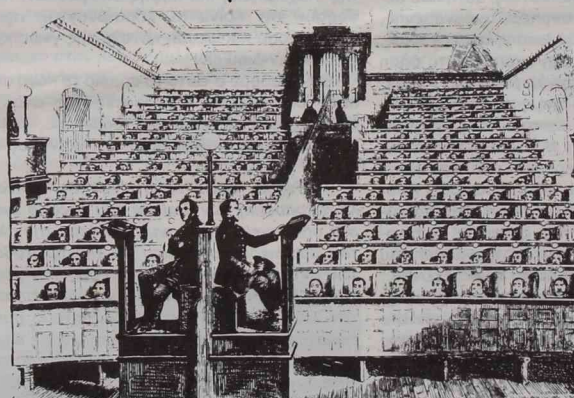
Ότι αποσπασματικά στους μικρομεσάσιους σχεδιαστές του Α.Π.Θ.: Κάστρο, Μάζη, παπαωτηρίου, Κουκόπουλο, Κονταξήκη κλπ., που στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν σχεδίασαν τίποτα περισσότερο στο σύνολό τους, από πιστές αντιγραφές κάποιων φυλακών στις ΗΠΑ ή στην Δ. Ευρώπη. Αυτό που έχει σημασία είναι να κατανοήσουμε συνολικά, με βάση τα γεγονότα, το νέο ρόλο που έρχεται να αναλάβει το πανεπιστήμιο σήμερα.

Έναν ρόλο που ακριβώς συνίσταται στην οριοθέτηση του Πανεπιστημίου όχι πλέον σε σχέση με την παραγωγή, αλλά σε

ΧΑΙΤΟ σε συνδυασμό με κάποια γεγονότα όπως πειράματα-πλετροσόκ (Φατούρου κλπ.) και τώρα σχεδιασμός των νέων φυλακών από πανεπιστημιακούς, δίνουν το στίγμα.

Εν κατακλείδι, είναι λοιπόν αναγκαίο σήμερα, να ξεπεραστούν κατ' αρχήν ριζικά όλες οι βασικές αντιλήψεις που διαμόρφωσαν εδώ και χρόνια τη στάση αυτών που αντιστέκονταν, τόσο απέναντι στο ζήτημα των φυλακών, όσο και του Πανεπιστημίου. Πολύ περισσότερο να κατανοηθούν συνολικά οι νέες συνθήκες που τα διαμορφώνουν.

Αυτό βέβαια, αν πραγματικά δεν μας ενδιαφέρει... ο ρόλος του πλατανίου που ρίχνει σκιά» και αν δεν είμαστε διατεθειμένοι να κάνουμε κάτι μόνο και μόνο για να το κάνουμε. Διαφορετικά...

...ο επαναπροσδιορισμός του Πανεπιστημίου από την εξουσία

Οι ίδιες αναγκαιότητες και αυτά τα πρότυπα ωθούν και το ελληνικό κράτος στις επιλογές που κάνει.

Η έντονη κοινωνική κατακραυγή για τις βίαιες και απάνθρωπες συνθήκες κράτησης μ' κυρίως οι ίδιες οι εξεγέρσεις των κρατούμενων και ο μεγάλος κίνδυνος που σηματοδοτούνται από την έντονη πολιτικοποίηση ενός τμήματος των τελευταίων (βλ. Κέρκυρα), είναι φανερό πως οδήγησε την κρατική εξουσία, υποκρινόμενη με αρκετή δόση φιλελευθερισμού, στο κλείσιμο των συγκεκριμένων φυλακών.

σχέση με τη νέα κυριαρχία που έρχεται.

Αν δηλαδή, η γνώση και η ιδεολογία αναπαράγονταν και καταμερίζονταν στο Πανεπιστήμιο πριν, για να εναρμονιστεί με την παραγωγή, σήμερα και στο μέλλον, το Πανεπιστήμιο θα πρέπει αντικειμενικά να εναρμονιστεί με τη μέλλουσα πραγματικότητα του κράτους και της εξουσίας, στην προοπτική απόλυτου ελέγχου της πάλης στην κοινωνία.

Η αυριανή κυριαρχία στηριγμένη στη γνώση και στην τεχνολογία, θέλει το Πανεπιστήμιο χώρο για να το πετύχει. Και ήδη μπορούμε να πούμε πως αυτό ευθυγραμμίζεται.

Η ολοκληρωτική εξάρτηση του ερευνητικού προγράμματος των ΑΕΙ από τις ντιρεκτίβες των κέντρων της ΕΟΚ και του

ΣΗΜ. Τα στοιχεία που αφορούν την εξέλιξη του σωφρονιστικού συστήματος στο εξωτερικό, βασίζονται στο βιβλίο: ΦΥΛΑΚΕΣ ΚΑΙ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ. Η αναζήτηση για τον ιδανικό τρόπο εξόντωσης. Την επιμέλεια αυτού του βιβλίου έχει κάνει ο φοιτητής Κ. Γρίβας, που με βοήθεια του έγινε σε βάρος του πρόφατος, παραπέμπεται με βαριές κατηγορίες, αφού είχε συλλέξει τον Σεπτέμβριο του 1988 στα Εξάρχεια ως ύποπτος ριζής μελότοφ φυλακισμένος, παρά το γεγονός ότι μόνο στοιχεία σε βάρος του είναι ότι περπατούσε σε δρόμο κοντά στην τραπεζα που δέχτηκε την επίθεση.

«Μας ζητούν να ψηφίσουμε... Αυτό θα πει να ξεχάσουμε ότι το Κοινοβούλιο είναι μια μάσκα κι ότι στη σημερινή κοινωνία η πραγματική εξουσία βρίσκεται —και εμείς δεν ξέρουμε πού— σ' απίστευτο βαθμό ανεξέλεγκτη και μυστική».
(Γ. Ραντκλιφ, «Anarchy» No 37, 1964)

Για μια ακόμη φορά, οι αναρχικοί δε θα ψηφίσουν στις επόμενες εκλογές. Θα επιδοθούν σε μια προπαγανδιστική προσπάθεια για να εξηγήσουν ότι το να ψηφίσουν όχι μόνο δεν χρησιμεύει σε τίποτα, αλλά λειτουργεί κατασταλτικά στην προοπτική αυτοοργάνωσης-απελευθέρωσης της κοινωνίας.

Για να καταλάβουμε καλύτερα τη θέση των αναρχικών απέναντι στις εκλογές, πρέπει να καταλάβουμε ότι αυτή συνοπτικά, είναι η άποψή τους για την σημερινή κοινωνία. Αυτή η τελευταία είναι οργανωμένη, σύμφωνα με το σχήμα κυβερνώντες-κυβερνώμενοι: αυτοί που διατάζουν κι αυτοί που υπακούουν. Το παραμύθι της δημοκρατίας δεν σερβίρεται παρά με το κόλλο της ψήφου που νομιμοποιεί το σύνολο της εξουσίας που ασκούν οι κυβερνώντες με την μεσολάβηση του Κράτους: την ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ (η κατάσταση σήμερα είναι πιο ξεκάθαρη, η Βουλή δεν έχει παρά τυπική εξουσία, τα κέντρα αποφάσεων κι ελέγχου βρίσκονται αλλού).

ΕΚΛΟΓΕΣ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑ

Ο αναρχισμός επιβεβαιώνοντας την ιστορικότητα της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης δίνει μια εξήγηση της δομικής ρίζας της ανισότητας μεταξύ των ανθρώπων που δεν είναι οικονομική, αλλά πολιτική.

Η κύρια διαίρεση της κοινωνίας, αυτή που θεμελιώνει όλες τις άλλες, συμπεριλαμβανομένης, δίχως αμφιβολία και της διαίρεσης της εργασίας, είναι η κατακόρυφη διάταξη ανάμεσα στη βάση και στην κορυφή, είναι η μεγάλη πολιτική τομή ανάμεσα στους κλεπταποδόχους της δύναμης, πολεμικής ή θρησκευτικής και σ' αυτούς που υφίστανται την δύναμη αυτή. Η πολιτική σχέση της εξουσίας προηγείται, υπερτερεί και θεμελιώνει την οικονομική σχέση της εκμετάλλευσης. Προτού γίνει οικονομική, η αλλοτρίωση είναι πολιτική, η εξουσία προηγείται της εργασίας, το οικονομικό προκύπτει απ' το πολιτικό, η ανάδυση του κράτους καθορίζει την εμφάνιση των τάξεων⁽¹⁾.

Σύμφωνα με την αναρχική θεώρηση της αλληλοεξάρτησης («το γεγονός προηγείται πάντοτε του δικαίου (...) όμοια ήταν αναμφισβήτητο πως το δίκαιο, αφού γινόταν ένα γεγονός, θα γινόταν με την σειρά του αιτία άλλων γεγονότων»).

Κάθε μορφή εξουσίας (πολιτιστική, κοινωνική, οικονομική, πολιτική, πνευματική, οικογενειακή κλπ.) έχει μια δική της αυτόνομη δομή, δηλαδή ένα δικό της λόγο ύπαρξης, που δεν προέρχεται πάντα κατ' ανάγκη από τις καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής. Επομένως πρέπει να χτυπηθούν οι εξουσίες αυτές σαν τέτοιες που είναι, αυτές καθ' εαυτές, και όχι σαν εξουσίες που προκύπτουν από κάτι άλλο⁽²⁾.

Στην ιεραρχική διαίρεση της κοινωνίας επικεντρώνεται κύρια, σήμερα η κριτική των σύγχρονων επαναστατικών κινημάτων, γιατί αυτή αποτελεί την σπονδυλική στήλη του συστήματος εκμετάλλευσης-κυριαρχίας. Αυτή είναι: που εκφράζεται με τον ακραίο διαισμό κυβερνώντες-κυβερνώμενοι και πρέπει να ειδωθεί σαν αποτέλεσμα της εφαρμογής της αρχής της εξουσίας, της διαμόρφωσης ή ύπαρξης κάθε εξουσίας, της εξουσίας σαν εξουσία. Από δω ξεπηδά η αναγκαιότητα για μας τους αναρχικούς, να κατα-

Αγώνας τώρα ενάντια σ Αγώνας πάντα ενάντια σ

στραφεί η αρχή της εξουσίας, η ανώτερη ιστορική έκφραση της οποίας δίνεται με το κράτος. Είναι γι' αυτό που δεν συμμετέχουμε στις εκλογές, κι όχι γιατί μας διακατέχει κάποιο κόμπλεξ, αλλά γιατί αρνούμαστε να εναποθέσουμε τις τύχες μας και την διεύθυνση της κοινωνίας στα χέρια κάποιων «ειδικών». Γιατί προσπαθούμε να καταστρέψουμε (άρα δεν συμμετέχουμε), τις διαδικασίες όπου παράγεται και αναπαράγεται η αρχή της εξουσίας, με την εν λευκώ εξουσιοδότηση της διαχείρισης και λήψης αποφάσεων, που αφορούν την κοινωνία, εδραιώνοντας την αυθαίρετη όσο και ψευδή κατοχή της γνώσης, του διευθύνει-διοικείν.

Θα δώσουμε σ' αυτό το σημείο το λόγο σε δύο από τους κύριους εκφραστές της αναρχικής σκέψης, που με απλότητα, σαφήνεια, αλλά και διορατικότητα πολέμησαν τον κοινοβουλευτισμό:

«...Ενόσω, όμως οργάνωναν την κοινοβουλευτικοποίηση των βουλών του βασιλιά ενάντια στα υπουργεία, διαπραγματεύονταν την αλλαγή του βασιλικού προνομίου με την πρωτοβουλία των αντιπροσώπων, της αυθεντίας του στέμματος με την εθνική κυριαρχία, ενόσω αντιπαράθεταν λέξεις στις λέξεις, μύθους στους μύθους, παραχωρούσαν στην κυβέρνηση, χωρίς καμία επιφύλαξη, χωρίς άλλο αντίβαρο, έξω από τη μάταιη δυνατότητα κριτικής, το προνόμιο της απόλυτης διοίκησης...

...Οι συνέπειες δεν αργούν πια να φανούν: αφού ο πολίτης και η κοινότητα απογυμνώνονται από κάθε αξιοπρέπεια, οι κρατικές εισβολές πολλαπλασιάζονται και οι φόροι αυξάνονται αντίστοιχα. Δεν είναι πια η κυβέρνηση που υπάρχει για το λαό, είναι ο λαός που υπάρχει για την κυβέρνηση. Η Εξουσία εισβάλλει παντού, κατατρώει τα πάντα...

...Ο πολίτης δεν έχει πια να κάνει τίποτ' άλλο απ' το να εκτελεί το καθήκον του, να παίρνει το μισθό του, να ταΐζει την οικογένειά του, και για τα υπόλοιπα να έχει πίστη στην κυβερνητική πρόνοια».

P.Z. PROUDON

«...Όλη η απάτη του αντιπροσωπευτικού συστήματος στηρίζεται στο μύθο, ότι μια εξουσία και μια νομοθετική θουλή πρέπει οπωσδήποτε, κι ακόμα περισσότερο ότι μπορούν, ν' αντιπροσωπεύσουν την πραγματική βέληση του λαού...

Τα ένστικτα όμως εκείνων που κυβερνούν, καθώς κι εκείνων που κάνουν τους νόμους και αυτών που ασκούν την εκτελεστική εξουσία, είναι, εξαιτίας της ιδιαίτερης θέσης τους, εκ διαμέτρου αντίθετα. Όποια κι αν είναι τα συναισθηματά τους κι οι δημοκρατικές τους προθέσεις, απ' το ύψος που βρίσκονται, δεν μπορούν να δουν την κοινωνία μ' άλλον τρόπο, παρά μ' εκείνον που βλέπει ο κηδεμόνας τον κηδεμονευόμενο. Ανάμεσά τους όμως ισοτιμία δεν μπορεί να υπάρχει. Από τη μια μεριά, υπάρχει το συναισθημα της ανωτερότητας, που το εμπνέει αναγκαστικά η ανώτερη θέση από την άλλη το συναισθημα της κατωτερότητας, που προκαλείται από την ανωτερότητα του κηδεμόνα ο οποίος ασκεί είτε την εκτελεστική, είτε τη νομοθετική εξουσία. Όποιος μιλάει για πολιτική εξουσία, μιλάει για κυριαρχία εκεί, όμως, όπου υπάρχει κυριαρχία, πρέπει αναγκαστικά να υπάρχει μια λίγο πολύ μεγάλη μερίδα της κοινωνίας, που να κυριαρχείται και, φυσικά, εκείνοι που κυριαρχούνται απεχθάνονται εκείνους που τους κυριαρχούν, ενώ εκείνοι που κυριαρχούν πρέπει, πάλι, αναγκαστικά, να αναστέλλουν, και επομένως να καταστέλλουν, εκείνους που υπόκεινται στην κυριαρχία τους. Αυτή είναι η ιστορία της πολιτικής εξουσίας, από τη στιγμή που εγκαθιδρύθηκε στον κόσμο. Αυτό εξηγεί και το γιατί και το πώς άνθρωποι, που υπήρξαν οι πιο φανατικοί δημοκράτες, οι πιο φλογεροί επαναστάτες, όσο βρίσκονταν μέσα στη μάζα των κυβερνωμένων, γίνονταν εξαιρετικά μετριοπαθείς συντηρητικοί, από τη στιγμή που θ' ανέβαιναν στην εξουσία...

...Διαποτισμένος απ' αυτή την αλήθεια, δε θα διαστάσω να εκφράσω την πεποίθησή ότι, αν, αύριο εγκαθιστούσαμε μια κυβέρνηση και μια νομοθετική εξουσία, ένα κοινοβούλιο, αποτελούμενο αποκλειστικά από εργάτες, οι εργάτες αυτοί, που σήμερα είναι αφοσιωμένοι δημοκράτες-σοσιαλιστές, αύριο θα γίνονταν φανατικοί αριστοκράτες, δειλοί ή τολμηροί λάτρεις της αρχής της εξουσίας, καταπιεστές κι εκμεταλλευτές. Το συμπέρασμά μου είναι 'το εξής: πρέπει να καταργήσουμε εντελώς, τόσο στη θεωρία όσο και στην πράξη, ο,τιδήποτε ονομάζεται πολιτική εξουσία, γιατί όσο αυτή η εξουσία θα υπάρχει, θα υπάρχουν κυρίαρχοι και κυριαρχούμενοι, αφέντες και σκλάβοι, εκμεταλλευτές κι εκμεταλλευόμενοι...».

M. BAKOUNIN

τις εκλογές την εξουσία

Έκπληξη προκαλεί η ακρίβεια με την οποία επιθεβαιώνονται και σήμερα οι παραπάνω εκτιμήσεις, αν και διατυπώθηκαν έναν αιώνα πριν.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΕΙΣΒΟΛΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΔΡΑΝΕΙΑ

Ένα θήμα πριν την «ευρωπαϊκή ενοποίηση», αποκτούν ιδιαίτερη βαρύτητα, καθώς η παγκόσμια αναδιάρθρωση των δυνάμεων της κυριαρχίας, αναγγέλει το λυκαυγές της φάσης της ολοκλήρωσης: ο οργουελικός εφιάλτης δεν είναι μακριά. Ο μεγάλος αδελφός κρυφακούει, ελέγχει και επεμβαίνει... Ο απόλυτος έλεγχος προ των πυλών, υπόσχεται την ολοσχερή άλωση των ανθρώπινων κοινωνιών.

Η παραπεταμένη θεσμική κρίση δεν είναι παρά το αποτέλεσμα του ανταγωνισμού των επιμέρους κέντρων ελέγχου και αποφάσεων ως προς την διαχείρισή της.

Η παντελής έλλειψη αξιών αντανakλάται στο πεδίο των κοινωνικών συγκρούσεων με τη μορφή της αδράνειας. Αυτοκαταστροφικά φαινόμενα, όπως η παραίτηση και η παθητικότητα, έχουν τη ρίζα τους στην α-δυνατότητα κατανόησης και ανάλυσης —έστω εν σπέρματι— του σχεδίου κυριαρχίας, και οδηγούν αναπόφευκτα, ευαίσθητα κοινωνικά στρώματα, σ' ένα ρόλο θετικής αντιπολίτευσης.

Ο διεκδικητικός αγώνας, όταν δεν προτάσσεται η συνολική επαναστατική προοπτική της ανατροπής του κράτους και του κεφαλαίου, λαμβάνει εξωραϊστικό χαρακτήρα και γίνεται το δεκαίνικι στήριξης του συστήματος κυριαρχίας. Η οργάνωση και συμμετοχή σε θεσμικά πλαίσια, όπου παράγεται και αναπαράγεται η κυρίαρχη ιδεολογία, αποτελούν από τη μιά, την ικανή και αναγκαία συνθήκη, ύπαρξης αυτής καθ' εαυτής της κυρίαρχης ιδεολογίας και από την άλλη συντε-

λούν στην αέναη λειτουργία του φαύλου κύκλου, που δεν είναι άλλος από την προώθηση της υποταγής και τον εθισμό σ' αυτήν, ολόκληρης της κοινωνίας.

Η συμμετοχή στη δομική ρίζα της ανισότητας —στην αρχή της εξουσίας— δεν μπορεί να αποτελεί άλλοθι λόγω της διαπιστωμένης κοινωνικής αδράνειας.

ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΣΥΓΚΥΡΙΑ ΚΑΙ ΕΚΦΥΛΙΣΤΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Σήμερα στη χώρα μας έγινε ολοφάνερο —μέσα από τις συγκρούσεις για το πώς και ποιος θα διαχειριστεί την εξουσία— ότι αυτοί που εμφανίζονται ως «ειδικοί», «ικανοί» και «υπεύθυνοι» για να κυβερνούν, όχι μόνο φροντίζουν αποκλειστικά για τα δικά τους συμφέροντα, σε βάρος της κοινωνίας, αλλά ότι είναι έτοιμοι να ξεπουλήσουν οτιδήποτε και οποιονδήποτε προκειμένου να συνεχίσουν να κατέχουν τα προνόμια τους. Η αγωνία των πολιτικών-κομματικών αυτών των εραστών της εξουσίας, κορυφώνεται αφού προσπαθούν να πείσουν την κοινωνία ότι υπάρχουν και «έντιμοι», μετά τον ατέλειωτο κατάλογο σκανδάλων, μόνο και μόνο για να μην υπάρξουν αντιδράσεις, που θα έβαζαν σε κίνδυνο το σύστημα καταπίεσης, εκμετάλλευσης.

Ιδιαίτερα λοιπόν σήμερα, που η κρίση σφικταγκαλιάζει την πολιτική εξουσία και τους εραστές της (το κοινοβούλιο στην ολότητά του) οι συνθήκες είναι εξαιρετικά ώριμες, παρά την κοινωνική παθητικότητα, για αγώνα ενάντια στην αντιπροσωπευση, αγώνα ενάντια στην διαδικασία θεσμοθέτησης της αρχής της εξουσίας. Όσοι συμμετέχουν σε εκλογικές διαδικασίες είναι **κατάπυστοι**, γιατί είναι συνυπεύθυνοι στη διατήρηση και στήριξη του καθεστώτος.

Ο καταλληλότερος για να τους απαντήσει είναι ο αναρχικός αγωνιστής Ε. Malatesta:

«Δεδομένου ότι δεν υπάρχει και δεν μπορεί να υπάρξει καμιά αυθεντία που να αποκτά ή να χάνει το δικαίωμα να αποκαλείται αναρχικός, είμαστε αναγκασμένοι από καιρό σε καιρό, να σημειώνουμε την εμφάνιση κάποιου, ο οποίος στράφηκε στον κοινοβουλευτισμό και που συνεχίζει, τουλάχιστον για ένα διάστημα να δηλώνει ότι είναι αναρχικός. Δε βρίσκουμε τίποτε το κακό, ούτε το ατιμωτικό στο να αλλάξει κανείς γνώμη, όταν τον έχουν ωθήσει σ' αυτή την αλλαγή νέες και ειλικρινείς πεποιθήσεις και όχι το προσωπικό συμφέρον. Θα θέλαμε ωστόσο να δη-

λώνει κανείς ελεύθερα αυτό που έγινε και αυτό που έπαψε να είναι, για να αποφεύγονται άχρηστες συζητήσεις. Πιθανόν όμως κάτι τέτοιο να μην είναι δυνατόν, γιατί αυτός που αλλάζει ιδέες δεν ξέρει συνήθως πού θα καταλήξει. Έπειτα, αυτό που μας συμβαίνει, συμβαίνει σε μια μάλλον μεγαλύτερη αναλογία σ' όλα τα πολιτικά και κοινωνικά κινήματα...

... Είναι άχρηστο το νάρθω και να σας πω, όπως το κάνουν αυτοί οι καλοί φίλοι, ότι λίγη ελευθερία αξίζει περισσότερο από την απειρίριστη και αχαλίνωτη κτηνώδη τυραννία, ότι ένα λογικό ωράριο εργασίας, ένας μισθός που επιτρέπει να ζούμε λίγο καλύτερα από τα ζώα, η προστασία των γυναικών και των παιδιών, είναι προτιμότερα από την εκμετάλλευση της ανθρωπίνης εργασίας μέχρι την πλήρη εξάντληση του εργαζόμενου, ότι το κρατικό σχολείο όσο άσχημο κι αν είναι, είναι πάντα καλύτερο από την άποψη της ηθικής ανάπτυξης του παιδιού, από εκείνο που διευθύνεται από τους παπάδες και τους καλόγερους... Ευχαρίστως, συμφωνούμε: κι επίσης συμφωνούμε ότι μπορεί να υπάρχουν περιστάσεις μέσα στις οποίες το αποτέλεσμα των εκλογών σ' ένα κράτος ή μια κοινωνία, μπορεί να έχει καλές ή κακές συνέπειες κι ότι το αποτέλεσμα αυτό θα μπορούσε να καθοριστεί με την ψήφο των αναρχικών, αν οι δυνάμεις των αντίπαλων κομμάτων, ήταν περίπου ίδιες.

Συνήθως εδώ πρόκειται για μια πλάνη: οι εκλογές όταν είναι κάπως ελεύθερες, δεν αξίζουν παρά μόνο όσο ένα σύμβολο: δείχνουν την κατάσταση της κοινής γνώμης που δε θα επιβαλόνταν με μέσα πιο αποτελεσματικά και με μεγαλύτερα αποτελέσματα, αν δεν της προσφερόταν η υπεκφυγή που αποτελούν οι εκλογές.

Αφού δεν είναι δυνατό να κάνει κανείς τα πάντα μέσα στον κόσμο, πρέπει κανείς να διαλέξει το πώς θα κινηθεί.

Υπάρχει πάντοτε κάποια αντίφαση ανάμεσα στις μικροβελτιώσεις, στην ικανοποίηση των άμεσων αναγκών, και στην πάλη για μια κοινωνία πραγματικά καλύτερη από αυτήν που υπάρχει.

Εκείνος που θέλει να αφοσιωθεί στην κατασκευή ουρητηρίων και συντριβανών όπου αυτά είναι αναγκαία, που θέλει να αναλωθεί για να πετύχει την κατασκευή ενός δρόμου ή την ανέγερση ενός δημοτικού σχολείου, ή την ψήφηση οποιοδήποτε νόμου για την προστασία της εργασίας, ή την απόλυση κάποιου κτηνώδους αστυνομικού, ίσως θα κάνει καλά να χρησιμοποιήσει το εκλογικό του βιβλίο, υποσχόμενος την ψήφο του σ' αυτόν ή στον άλλο ισχυρό. Τότε όμως —μια και θέλει νάναι «προσεχτικός» πρέπει νάναι ως την τελευταία συνέπεια του πράγματος— τότε αντί να περιμένει το θρίαμβο του κόμματος της αντιπολίτευσης, θα 'ταν καλύτερα να ψηφίζει το κόμμα με τις περισσότερες πιθανότητες, να κολακεύει το κυρίαρχο κόμμα, να υπηρετεί την υπάρχουσα κυβέρνηση, να γίνεται πράκτορας του νομάρχη ή του δημάρχου της κάθε περιόδου...

...Μα τότε, πού θα φτάσουμε;...»

Επειδή για τους πολιτικούς η πολιτική είναι η τέχνη του εφικτού, ενώ για τους καταπιεσμένους είναι η τέχνη της επανάστασης, **αγώνας τώρα ενάντια στις εκλογές, αγώνας πάντα ενάντια στην εξουσία.**

* Πώς μπορεί να εξηγηθεί το ότι η κοινοτική νομοθεσία, υπερέχει σήμερα των «εθνικών» νομοθεσιών, ενώ η διάκριση του νόμου και του κανονισμού, είναι ασαφής σε ευρωπαϊκό επίπεδο;

Le Monde

1. Σύμφωνα με μελέτες εθνολόγων-ανθρωπολόγων, για τις πρωτόγονες κοινωνίες, οι σχέσεις εξουσίας προϋπάρχουν και συντελούν στην εμφάνιση των τάξεων. Βλ. «Η κοινωνία ενάντια στο κράτος», Pierre Charles.

2. Η σημασία μιας σύγκρουσης, Niko Berti.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ ΑΠΕΡΓΟΥΣ ΠΕΙΝΑΣ ΤΗΣ ΡΑΦ

Στις 20.4.89 σύντροφοι στη Θεσσαλονίκη, πραγματοποίησαν συμβολική ενέργεια διεθνιστικής αλληλεγγύης προς τους κρατούμενους απεργούς πείνας της ΡΑΦ.

Συγκεκριμένα διέκοψαν κινηματογραφική προβολή ταινιών μικρού μήκους, σχετικές με το φοιτητικό κίνημα στη Δ. Γερμανία τη δεκαετία του '60, καταγγέλοντας με κείμενο που διαβάστηκε στην ελληνική και γερμανική γλώσσα, την εξοντωτική στάση του γερμανικού κράτους, απέναντι στους αγωνιστές κρατούμενους της ΡΑΦ.

Χωρίς να επεκταθούμε παραπέρα, δημοσιεύσαμε την εν λόγω προκήρυξη των συντρόφων:

Από τις 1.2.89, 45 περίπου πολιτικοί κρατούμενοι της ΡΑΦ στη Δ. Γερμανία συνεχίζοντας τον εδώ και 18 χρόνια αγώνα τους για την διασφάλιση της επιβίωσης τους στις φυλακές, έχουν κατέβει σε απεργία πείνας.

Με την πλέον 10η απεργία πείνας από τις αρχές της δεκαετίας του 70, οι κρατούμενοι απαιτούν:

Την τοποθέτησή τους σε μεγάλες ομάδες ατόμων, την άμεση απελευθέρωση όσων για λόγους υγείας δεν μπορούν να ζούνε στη φυλακή, την ελεύθερη φαρμακευτική περίθαλψη για όλους τους κρατούμενους, την ελεύθερη πληροφόρηση και επικοινωνία των κρατούμενων με άλλες κοινωνικές ομάδες και την αναγνώριση τους ως πολιτικούς κρατούμενους.

Η αγωνιστική στάση των κρατούμενων σε σχέση με τα αιτήματά τους, πολλοί από τους οποίους βρίσκονται πάνω από 70 μέρες σε απεργία πείνας, συναντά στον αντίποδά της την αμείλικτη και δολοφονική στάση του δυτικογερμανικού κράτους, που σίγουρα δεν μπορεί να ερμηνευτεί ως μια συγκυριακή επιλογή του.

Το πέρασμα ενός τμήματος γερμανών αγωνιστών στις αρχές της δεκαετίας του 70 από το σε υποχώρηση φοιτητικό κίνημα, στον ένοπλο πολιτικό αγώνα, επιλέχτηκε κάποια στιγμή από την εξουσία να γίνει το κύριο αλλοθί της στην προσπάθεια πραγμάτωσης της προαιωνίας επιθυμίας της για την απόλυτη υποταγή της κοινωνίας. Σήμερα με επίφαση τον «πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία» σ' ολόκληρον τον κόσμο, συντελείται η καταστολή της κοινωνικής αντίστασης και κατά συνέπεια ολόκληρης της κοινωνίας. Το αστυνομικό κράτος ελέγχου ως το αναγκαίο στάδιο για την εφιαλτική κοινωνία του απόλυτου ελέγχου αποτελεί σήμερα παγκόσμια εκλογή των δυνάμεων της κρατικής κυριαρχίας.

Οι ΗΠΑ πρωτοστατούν και διευθύνουν αυτόν τον πόλεμο και το δυτικογερμανικό κράτος αποτελεί εδώ και χρόνια την πρώτη και καλύτερη γέφυρα για να περάσουν οι επιλογές της στην Ευρώπη.

Η προσπάθεια αποπολιτικοποίησης-εγκληματικοποίησης της πολιτικής δράσης αποτελεί το κυριότερο μέσο αυτού του πολέμου και αυτό φαίνεται ξεκάθαρα από την σημερινή στάση του γερμανικού κράτους στους αγωνιστές της ΡΑΦ, μέσα και έξω από τις φυλακές, για να αποτελέσει έτσι η αντίσταση παράδειγμα προς αποφυγή και να κυριαρχήσει η κοινωνική παθητικότητα που το θελεύει.

Η ένταση της κρατικής τρομοκρατίας, η διεθνοποίηση της καταστολής με την διάρκει και στενή συνεργασία των αστυνομικών (βλ. ΤREV), η θεομοθέτηση «αντι-τρομοκρατικών» νόμων σε συνδυασμό με τα τεχνολογικά συστήματα ελέγχου αποδεικνύουν ότι η «τρομοκρατία» είναι η επιλεγμένη επίφαση για την θεσμοθέτηση της καταστολής και του ελέγχου σε βάρος ολόκληρης της κοινωνίας.

ΚΟΚΚΙΝΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Η φετινή Πρωτομαγιά ανά τον κόσμο «έσπασε» εν μέρει, το παραδοσιακό κλίμα του «άρτος και θέαμα». Βέβαια στην Ελλάδα και μάλιστα στην πόλη μας, μόνο κατά το ήμισυ, όσον αφορά το «θέαμα» δηλαδή. Με την υποτονική εμφάνιση των αρχιερατών «προσδευτικών» δυνάμεων. Όσο για «άρτο», ουδέν σχόλιο.

Στη Ρωσία αντίθετα, οι θεαματικές στρατιωτικές όσο και πολιτικές παρελάσεις των 100.000 ατόμων, δεν στάθηκαν ικανές να συγκαλύψουν το γεγονός ότι κάποιοι άλλοι διαμαρτυρόνταν δυναμικά για έλλειψη ποιοτικού «άρτου». Όσο και το ότι την παραμονή του γιορτασμού της Πρωτομαγιάς σημειώθηκαν επεισόδια στη Μόσχα, όταν αστυνομικοί συνέλαβαν κάποιους «περιθωρια-

κούς», που διακινούσαν έντυπα και περιοδικά, φωνάζοντας συνθήματα του τύπου «Κάτω οι Φασίστες».

Στη Βαρσοβία, η νόμιμη πλέον «Αλληλεγγύη» έκανε «τα πρώτα βήματα για τη Δημοκρατία», όπως δήλωσε ο Λεχ Βαλέσα. Στο Γκντανσκ και Βροσλάου όμως, διαδηλωτές συγκρούστηκαν με την αστυνομία, χωρίς όμως να γίνει γνωστό πώς άρχισαν τα επεισόδια.

Στην Πράγα τουλάχιστον 76 άτομα της «Χάρτα 77» συνελήφθησαν κατά τη διάρκεια διαμαρτυρίας 600 περίπου ατόμων. Οι συγκεντρωμένοι φώναζαν συνθήματα υπέρ της δημοκρατίας και της ελευθερίας λίγο πριν αρχίσει την ομιλία για την Πρωτομαγιά ο ηγέτης του κόμματος Μίλος Γιάγκες.

Το μήνυμα της Πρωτομαγιάς που έ-

Η περίφημη «Ευρωπαϊκή ενοποίηση», στην οποία εντάσσεται και το ελληνικό κράτος, αποτελεί μ' αυτόν τον τρόπο την προσπάθεια για την ορθολογικοποίηση και εφαρμογή σε διακρατικό επίπεδο αυτού του σχεδίου. Θεωρούμε λοιπόν μ' αυτή την έννοια, ότι η υιοθέτηση παρόμοιων πρακτικών από το Ελληνικό κράτος με πρότυπο το γερμανικό, στο μέλλον θα επιχειρηθεί ακόμα πιο ουσιαστικά από σήμερα.

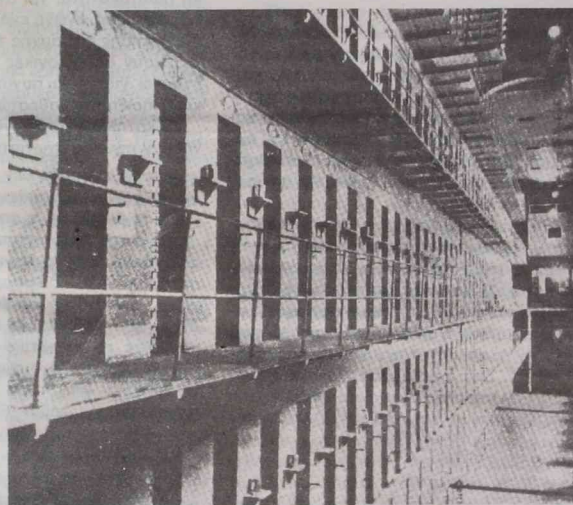
Γίνεται κατανοητό λοιπόν, γιατί η αντίσταση και η αλληλεγγύη τίθενται επιτακτικά για όσους θέλουν ακόμα να σκέφτονται ελεύθερα.

Ταυτόχρονα γίνεται κατανοητή η σκληρή στάση του γερμανικού κράτους απέναντι στην απεργία πείνας των αγωνιστών της ΡΑΦ —που τα προηγούμενα χρόνια έχει εκφραστεί με δολοφονίες, με τα λευκά κελιά, με σκληρούς νόμους— που κατ' αρχήν εκφράστηκε ως εξής:

- Άμεση απομόνωση κρατούμενων που είχαν επαφή μέχρι τότε.
- Επιθέσεις στα κελιά σε βάρος των κρατούμενων.
- Ποινικοποίηση των συμπερασμάτων της απεργίας πείνας.
- Εισαγωγή νέων παραγράφων στον «αντιτρομοκρατικό» νόμο.

Είναι λοιπόν αναγκαίο σήμερα, να ξεσκεπάσουμε το απατηλό ψέμα της ευήμερης Γερμανίας, της προόδου και του οικονομικού θαύματος και ενάντια στον εξωραϊσμό που δέχεται από τα εγκατεστημένα κέντρα του γερμανικού κράτους στην Ελλάδα, που εμφανίζονται όψιμα προοδευτικά και φιλελεύθερα (το Goethe π.χ. πρόπερσι πρόβαλλε την ταινία που έχει γυριστεί σχετικά με τις φυλακές Stammheim και τη δίκη του 75) να καταδείξουμε τη Γερμανία της κρατικής τρομοκρατίας, της καταστολής και του ελέγχου, καταδεικνύοντας ταυτόχρονα την παγκοσμιότητα των επιλογών του.

Δηλώνουμε τη διεθνιστική μας αλληλεγγύη στους πολιτικούς κρατούμενους της ΡΑΦ, θεωρώντας την ενέργεια αυτή αναπόσπαστο κομμάτι του ταξικού αγώνα που διεξάγουμε στη χώρα μας, ενάντια στο διεθνοποιημένο κρατικό σχέδιο εκμηδένισης κάθε κοινωνικής αντίστασης.

φτασε από το Βερολίνο, λέει για τις μεγαλύτερες συγκρούσεις της δεκαετίας. Τουλάχιστο 320 αστυνομικοί τραυματίστηκαν, ενώ από πέτρες και βόμβες μολότωφ καταστράφηκαν τουλάχιστο 120 αυτοκίνητα της αστυνομίας και προκληθήκαν ζημιές σε πάνω από 100 κτίρια.

Και ο φόρος αίματος από την Τουρκία, όπου δύο εργάτες σκοτώθηκαν και περισσότεροι από 20 τραυματίστηκαν στην Κων/πολη όταν η αστυνομία επιτέθηκε σε 2000 διαδηλωτές ανοίγοντας ανεξέλεγκτα πυρ και χτυπώντας με γκλομπ τους συγκεντρωμένους στην πλατεία Ταξίμ. Η κυβέρνηση είχε απαγορεύσει κάθε εργατική κινητοποίηση για την Πρωτομαγιά και είχε προειδοποιήσει ότι η αστυνομία θα διέλυε κάθε συγκέντρωση.

Έξι αστυνομικοί θρήκαν το θάνατο,

περίπου 20 τραυματίστηκαν όπως και δεκάδες φοιτητές μετά από συγκρούσεις στο Πανεπιστήμιο Ντογκι του Πουσάν στη Νότια Κορέα. Οι φοιτητές συνέλαβαν 5 αστυνομικούς και κατέλαβαν μια αίθουσα διδασκαλίας για να διαμαρτυρηθούν εναντίον της χρήσης πυροβόλων όπλων από τους αστυνομικούς για τη διάλυση των διαδηλώσεων της πρωτομαγιάς. Εκατοντάδες αστυνομικοί εφόρμησαν στο κτίριο για να ελευθερώσουν τους συναδέλφους τους κι οι φοιτητές έβαλαν φωτιά σε φράγμα στο κεφαλόσκαλο για να μην μουν μέσα στην αίθουσα με τους ομήρους, αλλά γρήγορα η πυρκαγιά εξαπλώθηκε σ' όλη τον όροφο. Κάποιοι από τους αστυνομικούς πέθαναν από ασφυξία, ενώ άλλοι σκοτώθηκαν πηδώντας από τα παράθυρα. Η αστυνομία συνέλαβε 70 φοιτητές...

Ένα επαναστατικό πρόγραμμα, πρέπει να περιλαμβάνει την καταστροφή όλων των δομών που έχουν δημιουργηθεί από το κεφάλαιο. Μια προοπτική που στοχεύει στη διατήρηση της τεχνολογικής πτυχής του σύγχρονου καπιταλισμού, πιστεύοντας ότι μπορεί να έχει κοινωνικό όφελος, θα σημειώνει τη διαίωση ενός συστήματος γνώσης που έχει προκύψει από στρατιωτικές έρευνες. Η επανάσταση δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο στους τομείς της κοινωνικής πραγματικότητας που δεν μας είναι αρεστοί. Επανάσταση, συν τοις άλλοις, σημαίνει το άνοιγμα νέων οριζών στην ανθρώπινη γνώση.

Η προοπτική που στηρίζεται στην αναγκαιότητα της πλήρους καταστροφής της τεχνολογίας, υπερδέει πάρα πολλούς συντρόφους και πολλοί απ' αυτούς αρνούνται να τη δεχτούν. Βρίσκουν πολύ πιο λογικό και ρεαλιστικό να πιστεύουν στην καταστροφή μόνο της λεγόμενης «βαριάς τεχνολογίας» (κάθε είδους πυρηνικών όπλων κλπ.). Θεωρούν ότι η «ελαφριά τεχνολογία» (κομπιούτερ, ηλεκτρονικά κλπ.) είναι κοινωνικά χρήσιμη και πιστεύουν ότι θα μπορούσαν να τη χρησιμοποιήσουν ουσιαστικά στο μέλλον, λέει και θα μπορούσε ποτέ η

να κατανοήσουμε τους ανεπαίσθητους μηχανισμούς, που λειτουργούν σε μαζικό επίπεδο, με σκοπό να υπερνικήσουν την αυθόρμητη απόρριψη των κρατικών δομών από τους ανθρώπους και να εξασφαλίσουν την πλήρη υποστήριξή τους. Μόνο λίγοι άνθρωποι αντιδρούν στην κυρίαρχη λογική. Η συνήθης αντίδραση απέναντί της είναι το αίσθημα του αναπόφευκτου. Θεωρείται απόλυτα απαραίτητη, άρα κοινωνικά χρήσιμη. Ο καθένας που επισημαίνει την αναγκαιότητα της πλήρους καταστροφής της τεχνολογίας —γνήσιου δημιουργήματος του κεφαλαίου— παραμερίζεται σαν ανεύθυνος τρελός, που θέλει να πάει τον πολιτισμό πίσω, στη λίθινη εποχή.

Φυσικά, αν κάποιος το καλοσκεφτεί, δεν είναι απαραίτητο αυτό το ζητούμενο. Η σύγχρονη τεχνολογία είναι το πρακτικό αποτέλεσμα μιας μορφής γνώσης, η οποία ωρίμασε κατά τη διάρκεια της βιομηχανικής ανάπτυξης του κεφαλαίου, που πάντα δικαιολογείται από τους εξουσιαστές. Το να θέλεις να διαφυλάξεις κάποιο είδος τεχνο-

στα πλαίσια της, προς το παρόν, περιορισμένης γνώσης μας.

Το πρόβλημα της σύγχρονης κοινωνικής επανάστασης, δεν μπορεί να ειπωθεί με βάση τη γνώση που έχει αποκτηθεί μέχρι τώρα και που περιορίζεται από τα ενδιαφέροντα του κράτους. Είμαστε ενάντια σ' όσους θεωρούν τη σύγχρονη γνώση σαν κάτι που έχει αγγίξει τα όρια της ολοκλήρωσής του.

Όσο για το πώς έχουν τα πράγματα σήμερα: οι επονομαζόμενοι επιστήμονες, που εντρυφούν στην τεχνητή ευφυΐα ή στην εφαρμογή της σύγχρονης τεχνολογίας σ' άλλους τομείς, είναι στην πραγματικότητα «επιστημονικοί εργάτες», είναι φοβερά ειδικευμένοι σ' έναν κλάδο (τον επιστημονικό), μα οι περισσότεροι απ' αυτούς δε γνωρίζουν τι γίνεται σ' άλλους τομείς έρευνας, για να μην πούμε πως δεν ξέρουν τίποτα, για την κοινωνία, την οποία παραμελούν κλεισμένοι στα αποστειρωμένα εργα-

κή τάξη που θέλουμε να καταστρέψουμε, έχει ρίζες παντού, επομένως πρέπει να της επιθετούμε παντού.

Η μοναδική στάση που μπορούμε να έχουμε απέναντι στα αφεντικά της επιστήμης, είναι η διορατικότητα να καταλάβουμε τι κρύβουν πίσω από όλα αυτά που φαντάζουν ακίνδυνα και ανθρωπιστικά στα μάτια του αδαούς κοινού.

Αυτό είναι πολύ σημαντικό, μιας και μας έχουν συνηθίσει να αντιλαμβάνομαστε μόνο τα πιο «τυπικά» και επιφανειακά γεγονότα γύρω μας. Τα αφεντικά και οι υπηρέτες τους καταβάλλουν μεγάλη προσπάθεια να μας δείξουν συγκεκριμένα πράγματα, όσα ακριβώς χρειάζονται, για να νεκρώσουν την έμφυτη περιέργειά μας, υποχρεώνοντάς μας να εκτιμήσουμε πράγματα, που στην πραγματικότητα δεν έχουν καμία σημασία. Μ' αυτόν τον τρόπο μας ξεφεύγουν τα ουσιαστικά, τα οποία ανακύπτουν εν αγνοία μας και φυσικά αποβάλλουν σε βάρος μας. Δεν θα πρέπει να υποτιμούμε την εξιτινάδα του εχθρού. Ο στόχος των εξουσιαστών μας είναι η χρησιμοποίηση όλων των επιστημονικών μέσων που η σύγχρονη επιστημονική γνώση, μπορεί να προσφέρει, όχι για να ελαττώσουν το μαρτύριο, αλλά για να το διαιωνίσουν μέσα από ένα πλέγμα σχέσεων που μεταρρυθμίζεται από καιρό σε καιρό. Κεφάλαιο και κράτος βρίσκουν πως είναι υποχρεωμένα να διενεργούν αυτήν την ασταμάτητη μεταρρύθμιση λόγω του ακαταπόνητου αγώνα που το προλεταριάτο διεξάγει καθημερινά εναντίον τους. Στην πραγματικότητα, παρ' όλη την τεράστια ασάφια του δυναμικού των εκμεταλλευομένων, δεν θα χρειαστεί πολύ για να ματαιώσουν οι τελευταίοι τα σχέδια των αφεντικών.

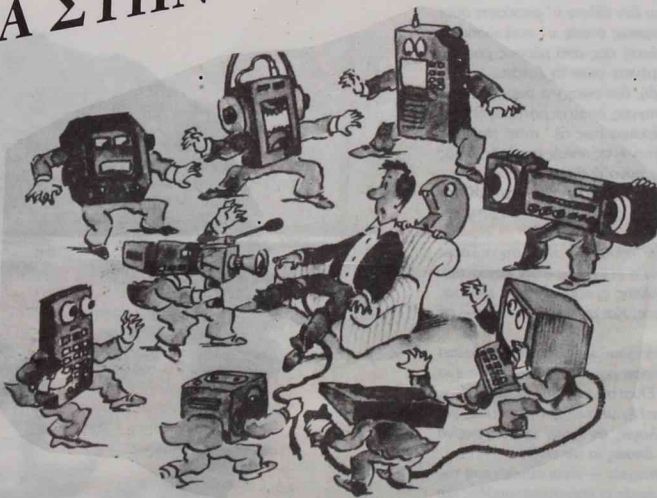
Αν έστω μια φορά δείξουν την πρόθεσή τους να ανατρέψουν ριζικά την κατάσταση, οι επαναστάτες αποκτούν ένα ανεκτίμητο πλεονέκτημα, αφού η επίθεση στο κράτος και στο κεφάλαιο γίνεται τέτοια, που δεν γνωρίζει όρια και δεν προτίθεται να επιτρέψει τίποτα στον εχθρό. Να γιατί είναι απαραίτητο να καταστρέψουμε όλο το τεχνολογικό οικοδόμημα, παρ' όλη τη χρησιμότητα που μπορεί μελλοντικά να έχει. Θα αποτρέψει (τούτη η καταστροφή) τον αγώνα απ' το να υποπέσει στην παγίδα των ριζοσπαστικών μεταρρυθμίσεων (ρεφορμιστών), οι οποίοι μέσα από τη μερική καταστροφή των εξουσιαστικών δομών έχουν ήδη αρχίσει την οικοδόμηση νέων δομών.

Έτσι λοιπόν, είμαστε ενάντια σ' όσους προσπαθούν την κριτική αποδοχή της κατάστασης, ακόμη και στον τομέα της επιστήμης, επειδή αυτή η κριτική πάντοτε προσπαθούσε να υποβάσει τους λόγους που οδηγούν στη ριζοσπαστική εναντίωση σε απλό ζήτημα που αφορά τις λεπτομέρειες ορισμένων λειτουργικών επιλογών. Μ' αυτόν τον τρόπο, οι υποστηρικτές της κριτικής αποδοχής της παρούσας κατάστασης δεν κάνουν τίποτα άλλο, από το να αποζητούν διευθέτηση των προβλημάτων και συμβιβασμό με τον ταξικό εχθρό, που είναι, πολύ έξυπνα, διατεθειμένος να μεταβάλλει επίσημα τη δική του στάση, έχοντας σαν στόχο την επαναδιοργάνωση μιας καινούριας, ορθολογικής συνεισφοράς γύρω από τους επαγγελματίες θεωρούς.

Δεν θα πρέπει να έχουμε κανένα φέτιχ. Αν έχουμε τη δύναμη να δονώμαστε με χιλιάδες αλυσίδες, οίγουρα έχουμε τη δύναμη και να τις σπάσουμε. Η απόφαση να ωθήσουμε τους εαυτούς μας πέρα απ' τα όρια της προκατάληψης και των ταμπού, εναπόκειται σ' εμάς.

ΠΙΕΡΑΕΩΝΕ ΠΟΡΚΟΥ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ

δεύτερη, όπως και η πρώτη, να αποσπαστεί από τη λογική της κυριαρχίας, η οποία τη γέννησε και την ανέπτυξε.

Έτσι, οι σύντροφοι αυτοί επιδεικνύουν μια «φωτισμένη» θετική στάση απέναντι στην επιστήμη. Ισορροπίζουν ότι τα προϊόντα της τεχνολογικής και επιστημονικής γνώσης είναι ουδέτερα και η κριτική τους στρέφεται ενάντια μονάχα στην κακή κοινωνική χρήση τους από το κράτος.

Εμείς, απεναντίας, πιστεύουμε πως ό,τι έχει δημιουργήσει η κρατική κοινωνία, δεν μπορεί, παρά να ανταποκρίνεται στη λογική που το δημιούργησε, δεν μπορεί παρά να λειτουργεί για να προωθεί τους σκοπούς της, άσχετα από το ποιος το χρησιμοποιεί και από τα φαινομενικά οφέλη που ίσως φέρνουν στο κοινωνικό σύνολο.

Είμαστε ενάντια σ' όσους προσπαθούν να δικαιολογήσουν τα πράγματα λέγοντας ότι κατά βάθος υπάρχει κάτι καλό σ' όλα και αυτό αξίζει να προστατευθεί. Επιπλέον, πιστεύουμε πως είναι χρήσιμο να σπείρουμε την αμφιβολία στο τέλμα των θεσμοτήτων και κοινοτυπιών που υφίστανται.

Αυτοί που διατείνονται πως υπάρχει απόλυτη ανάγκη για την ύπαρξη της τεχνολογίας είναι τ' αφεντικά, οι κυβερνήτες κι ο συρφετός των υπηρέτών τους. Έχουν όλοι τους κάθε λόγο να το κάνουν, δεν υπάρχει αμφιβολία. Οι σύντροφοι θα έπρεπε κι αυτοί από τη μεριά τους να έχουν επίσης κάθε λόγο για να είναι πάντα κακοποιοί απέναντι στους κυρίαρχους. Τα πράγματα όμως γίνονται τραγικά, όταν διαπιστώνουμε ταυτότητα απόψεων ανάμεσα στους εξουσιαστές και σ' αυτούς που αγωνίζονται ενάντια στην εξουσία.

Όλη η στοιχειώδης τεχνολογία που χρησιμοποιείται σήμερα σε κάθε πτυχή της κοινωνικής ζωής, προέρχεται από στρατιωτικές έρευνες. Η χρήση της από τον κόσμο εξυπηρετεί τη στρατοκρατική λογική σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό απ' ό,τι γίνεται αμέσως αντιληπτό. Μέχρι τώρα το μόνο που καταφέραμε να καταδείξουμε, είναι το ακριβές, επιστημονικό, εξουσιαστικό σχέδιο σε οργανωτικό επίπεδο. Είναι σημαντικό

λογίας και να καταστρέψουμε κάποιο άλλο, θέτει αυτόματα ένα φραγμό στην πορεία της πλήρους καταστροφής ολόκληρης της εξουσιαστικής παραγωγικής διαδικασίας. Περιορίζει επίσης την επαναστατική δράση και υιοθετεί μια διφορούμενη κοινωνική στάση απέναντι στην κατεστημένη τάξη πραγμάτων.

Έτσι, αυτοί που, αν και αυτοπροσδιορίζονται σαν επαναστάτες, υποστηρίζουν την αναγκαιότητα της διαφύλαξης μέρους της παραγωγικής τεχνολογίας του κεφαλαίου, δεν κατανοούν ότι μ' αυτόν τον τρόπο δίνουν χειρά βοηθείας στους δηλωμένους ρεφορμιστές. Αυτοί οι τελευταίοι, με μεγαλύτερη συνέπεια, βέβαια, υποστηρίζουν τη συνεχή μεταρρύθμιση όλων των κρατικών θεσμών, έτσι ώστε το σύστημα να είναι πάντα λειτουργικό και εκσυγχρονισμένο, για να μπορεί να ανταποκριθεί στις νέες ανάγκες της κυριαρχίας και των κοινωνικών αλλαγών.

Ο ριζοσπαστικός μας στόχος, να καταστρέψουμε την τεχνολογία, πρέπει να ενταχθεί μέσα στην επαναστατική διαδικασία, χωρίς να θέτουμε περιορισμούς στην εξέλιξη αυτή, ούτε να τον καθορίζουμε

στηριάζοντάς τους.

Ο τρόπος που στον οποίο αυτοί οι επιστημονικοί εργάτες οκείφονται, μοιάζει πολύ με τις μηχανές που προγραμματίζουν. Εφαρμόζουν τη δυαδική λογική και είναι ανίκανοι να σκεφτούν πέρα απ' αυτήν. Δεν υφίσταται δημιουργικός συλλογισμός, δεν μπορούν να επεκτείνουν τη σκέψη τους στον τομέα της γνώσης. Είναι μονάχα η δική μας αγνοία που μας κάνει να τους θεωρούμε «εγκεφάλους». Αυτό είναι το ουσιαστικό που πρέπει να ερευνηθεί σε βάθος. Οι επιστήμονες στην πραγματικότητα είναι η καινούρια ενδιόμηση τάξη, που δημιουργήθηκε από την τεχνολογική επανάσταση.

Ανέκαθεν, οι μεγαλύτερες ανακαλύψεις γίνονταν, όταν το στοιχείο της εκουσίας απουσίαζε ή δεν παρουσιάζονταν με την ίδια ένταση σ' όλα τα επίπεδα —όπως συνέβαινε στις αρχές του αιώνα— και αυτό ισχύει και στον επιστημονικό τομέα. Δεν μπορούμε να είμαστε επαναστάτες όταν μας αφορά μόνο η κοινωνική δομή που απορρίψαμε (το κράτος), αυτό πρέπει να γίνεται σε όλους τους τομείς, συμπεριλαμβανομένου του επιστημονικού. Η εξουσιαστική

15 ΜΑΗ 85

ΤΙΜΗ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΣΤΟ ΧΡΗΣΤΟ ΤΣΟΥΤΣΟΥΒΗ

«Δεν είμ' εγώ, η γενιά η δική μου, που θα έπρεπε να μιλήσει σήμερα για τον Χρήστο Τσουτσουβή, για τη γενεά τη δική σας.

Η γενιά μου, λέει πως προσπαθεί, μα στην ουσία δεν θέλει να καταλάβει τη δική σας. Κι όταν προσπαθεί, έχει στο νου της πως θα σας επηρεάσει στις επιλογές σας. Να σας καθοδηγήσει.

Έχετε δίκιο που δεν μας δεχόσαστε. Που δεν θέλετε ν' ακούσετε ούτε και τα λίγα σωστά που καταρθώνουμε μερικές φορές ν' αρθρώσουμε.

Μην περιμένετε σήμερα, λοιπόν, δικαίωσή σας από μέρους μας. Εξ άλλου, είμαι βέβαιος, πως ούτε την περιμένετε ούτε τη ζητάτε.

Η περίπτωση, του Χρήστου Τσουτσουβή, δεν είναι για παροδοσιακά μνημόσυνα, όπου ηχούν παλιές και σάλπιγγες, όπου οι ρήτορες ξετυλίζουν πινδαρικούς διθύραμβους. Όλοι ξέρουμε πως όλ' αυτά είναι για αριστοκράτες της πολιτικής. Ο Χρήστος ήταν ένας απλός μαχητής, όπως ήταν κι ένας απλός, σκεπτόμενος και όχι μόνο άνθρωπος.

Αυτό σημαίνει πως σήμερα — περισσότερο από άλλοτε — χρειάζεται να σκύψουμε με σεβασρότητα κι ευθύνη στον άνθρωπο, στο μαχητή και στις επιλογές του.

Η πρώτη παρατήρηση, ως προς αυτό το τελευταίο, είναι ότι ο Τσουτσουβής έκαμε την ίδια επιλογή που έκαμε η γενιά μου στον καιρό της. Βέβαια, μέσα σε άλλες συνθήκες, με άλλους άμεσους, αλλά με τους ίδιους στρατηγικούς, μακρόχρονα, στόχους. Και με βάση την ίδια — σε μεγάλο βαθμό — ιδεολογία.

Αυτό το γεγονός πρέπει να το συγκρατήσουμε όλες οι ηλικίες. Πρέπει ν' αποτελέσει αντικείμενο σκέψης για εκείνα που συνέβησαν τότε. Για όσα συμβαίνουν και θα συμβούν σήμερα. Είναι σημαντικό για τους νέους να ξέρουν τι έγινε παλιότερα, πως και γιατί έγινε ανεξάρτητα, όμως, για το πως το βλέπουν αυτό οι παλιοί. Οι επιλογές, αν έχουν τούτο ή εκείνο το αποτέλεσμα, δεν ευθύνονται οι ίδιες, όποιες κι αν είναι.

Το αποτέλεσμα — πέρα από τ' άλλα στοιχεία — είναι συνάρτηση της συνέπειας και της δράσης που διαθέτουν αυτές οι κοινωνικές ομάδες και τα άτομα που τις προωθούν.

Μπορεί κανείς να συμφωνεί ή να μην συμφωνεί με τις ιδεολογικο-πολιτικές επιλογές και τη δράση για την πραγμάτωση τους που έκαμε ο Χρ. Τσουτσουβής. Δικαίωμά του.

Όμως, κανείς δεν θα του αμφισβητήσει τη **σταθερότητα** και τη **συνέπεια** που έδειξε με όλες τις επιπτώσεις που είχαν αυτές στη συνολική ζωή του. Αυτό είναι ένα από τα ουσιαστικά στοιχεία που πρέπει να εκτιμηθεί στην αξία του.

Κι αξίζει περισσότερο, όταν οι επιλογές αυτές είχαν φέρει σε αντίθεση με φίλους, συντρόφους, συναγωνιστές του στο αντιδικτατορικό αγώνα. Όταν τον οδήγησαν να δρα σχεδόν στη μοναξιά. Σ' ένα κλίμα γενικής αδιαφορίας, ασυνέπειας, προσαρμογής. Ακόμα κι εχθρικό.

Όταν το μεγάλο μέρος της «επαναστατικής Αριστεράς» έτρεχε για να γίνει σύμβουλος υπουργείων και Υπηρεσιών. Όταν αγωνιζόταν να ενταχθεί στο πολιτικό παιχνίδι με τους όρους που ήθελε η κυρίαρχη ιδεολογία των ηγετικών ομάδων όχι μόνο της αστικής τάξης.

Δεν θα μνημόσουμε τον Τσουτσουβή — Άνθρωπο. Δεν χρειάζεται. Δεν θα ειπούμε ότι ήταν ωραίος σαν «**Άγγελος με δύο φτερούγες ανοιχτές**» τού ποιητή. Ότι έκρυβε μέσα του θησαυρούς από αισθήματα και συναισθήματα. Αυτά είναι κοινά εγκώμια που λέγονται, κυρίως, κατά σύμβαση. Είναι έννοιες, απλές λέξεις που λένε πολλά.

Η συνολική μνήμη, η συνολική εικόνα του που μπορούμε να έχουμε δεν πρέπει να προβάλλεται σαν θέαμα, όποιου τύπου, τέχνης και τεχνικής. Δεν μας επιτρέπει να τον κάνουμε ήρωα. Ήρωες δεν υπάρχουν. Κατασκευάζονται. Όχι, όμως, κι από μας.

Η τιμή στον Τσουτσουβή δεν είναι θέμα αφίσσας, επιγραφής στους τοίχους. Δεν είναι σύνθημα.

Αν τον τιμάς υποχρεώνεσαι να σκύψεις στα προβλήματα του κινήματος σ' αυτή τη συγκεκριμένη περίοδο που ζεις και να δωθείς ανωστερόβουλα, σταθερά, με συνέπεια και μυαλό στην υλοποίηση, στον αγώνα υλοποίησης των επιλογών σου.

Μόνο έτσι τιμάμε τη μνήμη του.

(Το κείμενο του Γ. Γαλανόπουλου).

